

Bert Keizer

Ik lag 's nachts
in machteloze
woede naar
het plafond te
staren

Buikpijn

Een tijdje terug zat ik te praten op de radio en ik verkondigde als mijn mening dat ene dokter X vervolgd zou moeten worden. Zij verleende euthanasie aan een diep demente vrouw die wilsonbekwaam was. De RTE oordeelde dat haar handelen onzorgvuldig was, onder andere omdat zij met behulp van midazolam verzet onmogelijk maakte. Het gaat om casus 2016-85 op de website van de RTE. Ik was nog geen veertig seconden weg uit de uitzending of ik had al een sms-je te pakken van Flip Sutorius met de tekst:

Hoi Bert, tijdens mijn rechtszaak heb ik 4 jaar buikpijn gehad. Groet Flip.
Wat kan een mens zich toch vergissen. Sutorius werd indertijd (1998) vervolgd voor de verleende hulp bij zelfdoding aan de heer Brongersma. De vraag was toen: moet het lijden van een patiënt die euthanasie krijgt per se een somatische basis hebben? Ik dacht dat Sutorius er al die jaren eigenlijk nooit aan dacht, aan die rechtszaak, omdat het puur ging om het verkrijgen van jurisprudentie op een bepaald punt. Iedereen wist dat hem op geen enkele manier iets ernstigs zou worden aangedaan door de rechters, maar kennelijk vrat het toch.

Juristen overschatten ons incasseringsvermogen. Ik was zelf eenmalig in een arbeidsconflict verwickeld waardoor ik tien maanden thuis kwam te zitten. Mijn advocaat zei: 'Nou ga jij lekker naar huis om een duivenhok te timmeren of iets dergelijks, geen zorgen nu, gewoon genieten.' Maar ik lag 's nachts in machteloze woede naar het plafond te staren en elke ochtend stormde ik naar

de brievenbus om te zien of een van de partijen iets geschreven had. Het was zenuwslopend, al ging het eigenlijk nergens over. In de zaak Brongersma waren de rechters uitgesproken complementeus tegenover Sutorius omdat hij zich zo gewetensvol, wijs, moedig, betrokken en mededogend had opgesteld. Alleen had hij geen oordeel mogen vellen over de ellende waarin Brongersma zich bevond. De uitspraak was: schuldig maar geen straf. Het zou kunnen dat het OM rond casus 2016-85 eindelijk een keer gaat vervolgen. Ik zeg 'eindelijk' omdat men dit tot nog toe nooit deed.

De betrokken collega is mij niet bekend. Ook bij onze beroepsvereniging Verenso kent niemand haar identiteit. Ik heb de betreffende RTE gevraagd of die haar mijn contactgegevens zou willen geven, dan kon ze zelf een besluit nemen. Nee, daar konden ze niet aan beginnen.

Ik ben het niet eens met wat zij gedaan heeft, maar mocht zij vervolgd worden, dan zou ik willen helpen voorkomen dat zij zich aangevallen, verwaarloosd, opgejaagd, schuldig of wat dan ook gaat voelen. Ik zou proberen binnen Verenso solidariteit te genereren, en zo nodig financiële ondersteuning. Als zij vervolgd wordt, dan betekent dat dat zij gebruikt zou worden voor jurisprudentie. Het is goed dat wij als gemeenschap op die manier huiswerk maken over euthanasie bij gevorderde dementie. Maar het moet geen huiswerk zijn waarvan één persoon vier jaar buikpijn heeft. ■